

Mostantól A FUTÓSZÁR MÁSIK VÉGÉN

Befejezte pályafutását Magyarország eddigi legsikeresebb lovastornásza

A nyár végi felnőtt lovastorna-világ bajnokságon, a Nemzeti Lovardában láthattuk versenyzőként utoljára pályára lépni a kaposvári Bence Balázst, aki kerek húsz év után fejezte be pályafutását. A huszonöt éves sportolóban már egy ideje érett a gondolat, és erre jobb alkalom nem is kínálkozhatott volna, mint a hazai rendezésű világ bajnokság, ahol karrierjéhez méltóan búcsúzott a hazai és nemzetközi közönségtől. A búcsúzás pillanata sokaknak könnyeket csalt a szemébe, a nézők állva tapsolták meg Magyarország bajnokának utolsó kűrjét, a versenyszám befejeztét követően pedig számos ország delegációjából barátok, versenytársak, riválisok, korábbi futószárazók és lelkes szurkolók búcsúztatták Balázst a versenykörben, egy meglepetés-összejövetelen.

Milyen érzés volt így, hogy tudtad, utoljára lépsz pályára versenyzőként Budapesten?

Megnyugtató érzés volt, hogy ez az utolsó szereplésem. Előtte nagyon nagy volt a nyomás rajtam, hogy hogyan teljesítek, mit érek el, és ez azért eléggé stresszes. De tudtam, hogy ha kifutok a versenykörből, akkor ez megszűnik. Jó volt hazai pályán versenyezni, sok volt az ismerős, barát, családtag, akik ott voltak, és nagyon jólesett, ahogy az utolsó kűr után búcsúztattak. Ez mindig nagyon szép emlék lesz számomra.

Minek hatására hoztad meg ezt a döntést, hogy ilyen fiatalon abbahagyod az aktív versenyzést?

Elsősorban egészségi okokból, 2019-ben műteni kellett a vállamat, ami viszont ebben a sportban eléggé nagy terhelésnek van kitéve. A műtétet követően nagyon jól tudtam használni, de azért nem ugyanaz, és nem szerettem volna kockáztatni, hogy nagyobb baj legyen. A döntésemben emellett az is közrejátszott, hogy a húszas egy szép kerek szám, és úgy érzem, hogy ez a húsz év elég volt így a versenysportban.

Húsz év nem kevés idő – mit emelnél ki az elmúlt két évtizedből?

Sportolóként bejártam a világot, olyan helyeken jártam, mint Doha (Katar), New York, Tryon (USA), Párizs, Madrid, és nagyon-nagyon sok más európai város, ahova a sport nélkül nem biztos, hogy eljutottam volna. Ez már önmagában is egy szuper lehetőség, ráadásul a világkupákon, vagy a világtájakon részt venni például hatalmas élmény volt, maga a hely, a közönség, a hangulat – ezek mind olyan dolgok, amiket máshogy nem tapasztalhattam volna meg. Versenyek szempontjából természetesen az Eb-győzelem a legnagyobb élmény: fantasztikus érzés látni a kivetítőn, hogy megvan az arany, én voltam a legjobb – és ráadásul az, hogy mindez Kaposváron, a családom és a barátaim körében történt meg, az csak még emlékezetesebbé teszi az egészet. Nem is csak a hazai, de összességében a nagyközönség előtt való szereplés is hatalmas élmény volt számomra. Kiskoromban sosem akartam kiállni az emberek elé akár csak egy verset is elmondani, de az, amikor egy egész stadion nekem tapsol... na, az felejthetetlen érzés!

EGY KIEMELKEDŐ KARRIER SZÁMOKBAN

Bence Balázs 2001-ben, ötévesen kezdett el lovastornázni, kereken húsz évet töltött el tehát a szakágban; junior Európa-bajnokként ő Magyarország eddigi legsikeresebb lovastornásza, 2002 óta a kaposvári Lovasakadémia Sport Club versenyzője; pályafutása húsz éve alatt végig ugyanazzal az edzővel, Vилányi Krisztinával dolgozott együtt.

Tíz Európa- vagy világbajnokságon vett részt, hatszor juniorként, négy alkalommal a felnőtt mezőnyben. Hihetetlen, de huszonkilenc különböző lovon versenyzett, Eb-győztes Aladdin-kürjét összesen tíz lovon mutatta be. A legtöbbször nagy showmanként ismerik, karrierje során olyan karaktereket személyesített meg, mint Drakula, Elvis Presley, A Maszk, Aladdin, Robin Hood, Freddy Krueger, Dzsingisz kán és az Óz a csodák csodája bádogembere.

Amellett, hogy 2014-ben megnyerte Magyarország első lovastorna Európa-bajnoki aranyérmét, ő volt az első magyar lovastornász, aki világkupaezüstöt szerzett 2017-ben Párizsban, melyet két korábbi világkupa-bronzérem előzött meg 2016-ban Salzburgban és Párizsban. Szintén ő volt az első magyar, aki világkupa-döntőbe jutott, nem is egy, hanem két alkalommal; 2017-ben ötödik, 2018-ban hatodik helyen végzett. Csak az elmúlt tíz évben több mint harminc CVI-n vett részt, és hatot meg is nyert, mindet az egyéni versenyben.

Mi volt számodra a legnagyobb pozitívuma és mi a legnagyobb nehézsége ennek a sportnak, a versenyzői létnek?

A nemzetközi versenyzés egyik legnagyobb pozitívuma – ahogy már korábban is mondtam – az utazás volt. Emellett nagyon sok mindenre megtanított. Az edzéssel töltött évek során megtanultam, milyen az igazi kitartás: amikor nem adod föl azok után sem, hogy eléted első versenyein kábé

tízből két ponttal a mezőny végén kullogsz; majd amikor magasabb kategóriába, például juniorból felnőttbe lépsz, tizennyolc éves fejjel átéled ugyanezt. De ha sosem adod föl, előbb-utóbb odaérsz, ahova szeretnél. A sport nagyon sok fegyelmet is tanított: hogyan kell viselkedni a lovak körül, versenyhelyzetben, hogy meg kell felelni a szabályoknak, ami sokszor nem egyszerű. Nehéz volt viszont számomra, hogy nagyon sok időt elvett, a középiskolában például

dául alig voltam osztálykiránduláson, mert általában egybeesett a versenyekkel, és míg délután és hétvégén a többiek bulizni mentek, én többnyire a lovardába. Nem volt egyszerű az sem, hogy mást nem lehet emellett teljes értékűen csinálni, legyen szó hobbiról, vagy akár csak kikapcsolódásról, kirándulásról, családdal vagy barátokkal – de én ezt választottam, és akkor ez volt a jó. Most viszont, húsz év után új ajtók is nyílnak.

Kik azok, akiknek a leghálásabb vagy a lovastornában versenyzőként eltöltött időszakból?

Természetesen edzőmnek, Villányi Krisztinának, aki mind a húsz év során mellettem volt edzőként, futószárazóként, legyen szó edzésekről, hazai vagy nemzetközi versenyekről. Nem sikerülhetett volna azonban ez az egész, ha a család nem áll mindig mögöttem, és nem támogatnak

teljes erőbedobással: anya varrta a versenyzőruháimat, apa több ezer kilométert vezetett Európában a különböző versenyekre, nővérem szervezte a szállásokat, utazásokat még Amerikába is, öcsi pedig bármilyen nehéz is volt, megoldotta, hogy legyen felvétel a versenyekről, még ha ő ott sem volt. Hálás vagyok a Magyar Lovassport Szövetségnek, illetve a kaposvári Pannon Lovasakadémia csapatának, vezetőségének, akiktől mindig a lehetőség szerinti legnagyobb támogatást kaptam a versenyekhez.

És most hogyan, merre tovább?

Nagyon más most a versenysport nélküli élet, de igyekszem a lehető legjobban kiélni: nyitok a világ felé, az új lehetőségekre, és megpróbálok a lehető legjobban kihasználni őket.

Hogy látod a magyar lovastorna jövőjét?

Most eléggé nehéz időszakot élünk, sok versenyzőt veszítettünk az utóbbi két évben, főleg a járvány okolható emiatt, de biztos vagyok benne, hogy erről a mélypontról is lesz kiút, a szakágunk akármi-lyen nehéz helyzetben is legyen, mindig igyekszik feltalálni magát. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a kihívások ellenére is nagyon erős az utánpótlás, ezért előbb-utóbb remélhetőleg visszaáll minden a rendes kerékvágásba, hiszen edzők, versenyzők vannak, és talán a lelkesedés sem tört meg annyira.

Mit mondanál azoknak a fiataloknak – esetleg fiúknak – akik most kezdik a lovastornát, vagy épp gondolkoznak rajta?

Mindenképp vágjanak bele, és a nehézségek ellenére is tartsanak ki mellette, mert a siker nem jön azonnal, viszont rengeteget lehet fejlődni, tanulni, és szép sikereket elérni, ha tényleg tudunk küzdeni érte.

Balázs, bár versenyzőként most elbúcsúzott, azért nem távolodik el a szakágtól, ami az eddigi húsz évben az élete nagy részét kitöltötte: munkájának továbbra is szerves részét képezik a lovak és az edzések, és ha nem is versenyzőként, de a futószár másik végén jó eséllyel látjuk még a versenykörön a továbbiakban.

Bence-Kiss Krisztina

FOTÓ: SOMGYVÁRI ANETT